

Prelatens brev (juli 2007)

Biskop Javier Echevarría's brev til Opus Deis medlemmer. Denne måneden oppfordrer prelaten til å betrakte de første kristnes ordinære men eksemplariske liv.

18.07.2007

Mine kjære: måtte Jesus bevare mine døtre og sønner!

Som tidligere år har den liturgiske fest for den hellige Josemaría Escrivá de Balaguer blitt feiret 26. juni

mange steder i hele verden. For hver dag blir ærbødigheten til vår Fader mer og mer en virkelighet som ikke kjenner noen grenser, verken geografiske, språklige, mellom folkeslag eller når det gjelder sosial status. Millioner av mennesker ber om hans forbønn for sine åndelige og materielle behov og henter inspirasjon fra hans liv og lære for å leve evangeliets krav i praksis.

Hans person er svært aktuell og kommer alltid til å være det ved Guds nåde, slik at mange menn og kvinner oppdager de veier som leder til den hellige Treenighet ved alle slags hederlige menneskelige virksomheter: familien, arbeidet, sosiale relasjoner osv.

Herren vil at vi, som daglig streber etter helliggjøring ifølge Opus Deis ånd, anstrenger oss for trofast å følge de spor som den hellige Josemaría åpnet opp takket være sin lydhørhet

overfor Guds vilje. Ved vitnesbyrdet om vårt indre livs kamp, der vi noen ganger seirer og noen ganger ikke, men alltid begynner på nytt med glede, og ved våre oppmuntrende ord, kommer mange personer til å kjenne seg oppmuntret til å gå denne vei til helliggjøring i det daglige arbeidet og ved i utførelsen av den kristnes allmenne plikter^[1] som Verket er.

I dag vil jeg minne dere om noen lærdommer som den hellige Josemaría trakk av de første kristnes eksempel, de som tok imot evangeliets lære direkte fra apostlene eller deres direkte medhjelpere. Han festet sitt blikk på dem og så dem som forbilder for vår måte å leve våre liv midt i verden. I går feiret vi den liturgiske minnedagen for de første martyrene i Roma, menn og kvinner som ga det ytterste vitnesbyrd for Kristus i den evige stad under Neros forfølgelser.

Da Kirken innførte denne minnedagen i den universelle kalenderen, bestemte den at den skulle feires 30. juni, etter festen for de hellige apostler Peter og Paulus, for å understreke den nære forening med de som formidlet Jesu Kristi hellige lære.

For å forklare Opus Deis oppgave henviste den hellige Josemaría ofte til disse våre første brødre og søstre i troen. **Hvis man vil gjøre en sammenlikning, så er det enklest å tenke på de første kristnes liv. Disse levde sitt kristne kall med alvor og stor dybde, de søkte den fullkommenhet som de var kalt til ved dåpen. Utad skilte de seg ikke fra andre borgere.[2] På liknende måte – la han til – er Opus Deis medlemmer vanlige mennesker. De utfører et arbeid som alle andre, de lever midt i verden, som før de ble medlemmer, og de er kristne borgere som vil være helt og fullt**

trofaste mot det som deres tro krever av dem.[3]

Ikke minst viljen til å støtte Pavens forkynnelse driver meg til å gjøre disse refleksjoner. Ved onsdagsaudiensene har han nå i lang tid fremlagt de gamle kirkefedrenes og andre kristne forfatters liv. Hans ord kan hjelpe oss til å leve som disse personene fra kristendommens begynnelse. I bunn og grunn er de omgivelsene de vitnet om sin tro i, ikke så veldig ulik våre egne.

Det første som fremstår tydelig er den optimistiske holdningen, preget av tillit og sikkerhet – av tro – som de møtte den hedenske verden med. I lys av Herrens lære kunne de skille ut det som var positivt i samfunnets tradisjoner i deres egen tid og forkaste det som ikke lot seg forene med det nye syn på livet som Kristi lære hadde gitt dem.

Paven påpeker for eksempel at den hellige Justin, lekmann og filosofilærer i Roma, tok utgangspunkt i Den hellige skrift og viste først og fremst *Guds plan med skaperverket og frelsen som gjennomføres i Jesus Kristus, **Logos**, det vil si det evige Ordet, den evige Fornuft, den skapende Fornuft*. Han understreker hvordan denne kirkefader – en av de første – mente at *hvert menneske deltar i **Logos**, bærer et ”frø” inne i seg og kan skjelne sannheten, siden det er et fornuftig vesen. Samme **Logos**, som åpenbarte seg som profetisk urtype for jødene i den gamle Lov, åpenbarte seg delvis, som ”sannhetens frø” i den greske filosofi. Den hellige Justin trekker slutningen at ettersom kristendommen er **Logos** fullstendige åpenbaring i historien og som person, ”tilhører alt det vakre som har blitt uttrykt av noe menneske oss kristne.”*[4]

Vi som vet at vi er Guds barn, befinner oss i mange land nedsunket i et nyhedensk samfunn, og vi har fått – tvil ikke på det – det fantastiske oppdraget å føre det tilbake til Gud. Hver enkelts apostoliske holdning bør følge i sporene til dem som har gått før oss. Vel forankret i den katolske lære, bør vi alltid handle uten mindreverdighetskomplekser midt i det sivile samfunn, der vi rettelig hører hjemme og, uten hovmod, forvandle det innenfra liksom gjæren i deigen^[5] til menneskenes timelige og evige beste.

La oss derfor være optimistiske og objektive. Selv om vi ser mangler og feil, finnes det mange positive holdninger, gode egenskaper hos de kvinner og menn som vi møter og i det miljøet vi lever i. Når vi vier oss til apostolatet, bør vi oppdage disse rikdommer og sette pris på dem slik at vi leder de mennesker vi omgås med til sannheten. Ved å støtte oss til

de ting vi har felles vil det være lettere å bringe mennesker nærmere Gud. Vår beste forbundsfelle i den nye evangeliseringen av samfunnet er, i tillegg til verneenglene til dem vi omgås med, nettopp de guddommelige spor som hvert menneske, til og med de som er fjernest fra Gud, har inne i seg, selv om de iblant ikke vet om det selv.

La oss derfor fylles av mot og prøve å gi det videre til andre som kanskje er oppgitte over det moralske og åndelige forfall som veller frem på så mange steder. La oss fly med troens og fornuftens ”vinger”, som paven utrettelig gjentar,^[6] uten å skille den ene fra den andre, i våre private samtaler med venner og bekjente, men også i mer eller mindre offentlige uttalelser som vi kanskje må gjøre. På denne måten kommer vi til å motvirke relativismen i omgivelsene, som er et uttrykk for at

troen og tilliten til fornuften mangler.

La oss også huske vår elskede Johannes Paul II og sette hans råd ut i livet. ”Vær ikke redde! Åpne dørene vidt for Kristus! Åpne alle nasjoner, de økonomiske og de politiske systemene, de vide felter av kultur, sivilisasjon og utvikling for Kristi frelsende makt! Vær ikke redde! Kristus vet hva som finnes inne i mennesket. Bare han vet!”^[7] Først bør vi oppfylle dette i oss selv og tillate at Herren trer inn i vår sjel og hersker i den, siden også i dem vi omgås med, slik at vi hjelper dem til overbevisningen om at Jesus er deres beste venn.

For å kunne gjøre dette er det absolutt nødvendig at vi stadig forbedrer vår teologiske utdanning, og at vi, i henhold til hver enkelts behov og i den grad omstendighetene tillater det, fordypet oss i de emner

som behandles i den allmenne opinion og som har med åpenbaringsens grunnleggende aspekter å gjøre.

Når paven gjennomgår kirkefedrenes lære, dveler han ved et annet viktig punkt for vår tid. Han fremhever at den store feilen ved antikkens hedenske religioner var at de ikke holdt seg til de stier som var utstaket av Guds visdom i dypet av hver sjel. *Derfor var den hedenske religions fall uunngåelig, det var den logiske konsekvens av at religionen fjernet seg fra sannheten i vår væren, siden den hadde blitt redusert til en kunstig samling av riter bestemmelser og vaner.*[8] Kirkefedrene og de kristne forfatterne derimot valgte **sannheten**i vår væren fremfor vanens **myter**.*[9]* Paven minner om at Tertullian skrev: "*Dominus noster Christus veritatem se, non consuetudinem, cognominavit*"[10]; Kristus vår Herre hevdet at han var

sannheten, ikke vanen. Benedikt XVI kommenterte at *i dette henseende er det viktig å legge merke til at ordet consuetudo, som Tertullian bruker for å betegne den hedenske religionen, kan i moderne språk oversettes med uttrykk som ”kulturell mote” eller ”tidens mote”*.[11]

Også i dag er det et sikkert skipbrudd for dem som vil klare seg uten Gud. Til tross for relativismens tilsynelatende seier på visse områder, kommer denne måten å tenke og leve på til å falle sammen som er korthus, siden den ikke er festet i sannheten om skapelsens og forsynets Gud som styrer historiens veier.

Vi kristne vet at vi er de frieste mennesker, siden vi ikke lar oss trekke med av tidens vinder. Kirken vil at dens barn skal bli **ansvarsfulle og konsekvente katolske borgere, slik at hver enkelts hode og hjerte**

ikke går i utakt, hver til sin kant, men er samstemte og faste, slik at vi alltid gjør det vi tydelig ser må gjøres, uten å la oss trekke med av forbigående tendenser eller trender som en følge av mangel på personlighet og en oppriktig samvittighet: *vi skal ikke lenger være barn, som lar seg kaste omkring av bølgene og virvle rundt i blåsten fra alle slags nye lærer, som et bytte for menneskenes falske spill og listige forførelseskunster (Ef 4, 14).*[12]

I begynnelsen av dette brevet nevnte jeg at ærbødigheten for den hellige Josemaría sprer seg over hele verden. For noen dager siden (og dette er ikke de eneste eksempler i senere tid) ble det i Reggio Calabria avduket en minnestein til minne om vår Faders besøk dit for seksti år siden. I Fiuggi ble en gate oppkalt etter ham. I dag, første juli, innvies en menighetskirke i Valencia til den

hellige Josemaría. Det er derfor brevet dateres her, fordi jeg er invitert hit av min kjære venn og kollega i bispeembetet monsignor García Gasco for å delta i denne liturgiske høytid. Foren dere med min takksigelse, og la oss fortsette å arbeide, enhver på sitt sted, slik at denne ånd fra Gud når nye områder og nye mennesker.

Det er med stor glede jeg kan meddele dere at deres brødre som skal etablere det apostoliske arbeid i Russland har vært i Moskva siden 26. juni. La oss ha dem nærværende i våre bønner denne første tiden og alltid, og la oss forberede apostolatets fremtidige utbredelse.

Da jeg leste alle brevene fra dere som jeg fikk på min fødselsdag, ble jeg flau og glad. Jeg har takket dere alle. Som vår Fader sa, **spør Ham**, om dere ikke tror meg.

Med all kjærlighet velsignes dere av

deres Fader

+ Javier

Valencia, 1. juli 2007

[1] Bønn til den hellige Josemaría.

[2] Den hellige Josemaría,
Conversaciones, nr 24.

[3] *Ibid.*

[4] Benedikt XVI, Tale ved
generalaudiensen 21/3 2007. Sitatet
fra den hellige Justin er fra *Apologia*
II, XIII, 4.

[5] Jf Mt 13, 33.

[6] Benedikt XVI, Tale ved
generalaudiensen 18/4 2007.

[7] Johannes paul II, Preken ved
innledningen av hans pontifikat,
22/10 1978.

[8] Benedikt XVI, Tale ved
generalaudiensen 21/3 2007.

[9] *Ibid.*

[10] Tertullian, *De velo virginum*, I, 1.

[11] Benedikt XVI, Tale ved
generalaudiensen 21/3 2007.

[12] Den hellige Josemaría, Brev 6/5
1945, nr. 35.

.....

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://opusdei.org/nb-no/article/
prelatens-brev-juli-2007/](https://opusdei.org/nb-no/article/prelatens-brev-juli-2007/) (13.03.2026)